

Woensdag 13 oktober.

De herfst. Ik heb opgepast op de kleinkinderen en door het bos gewandeld, bladeren gezocht, maar ook genoten van de herfstzon en de frisse tinteling in de lucht. 's Ochtends vroeg is het maar net boven nul, nog net geen winterjas aan, maar thuis wel een warm vest. Prachtig zijn de herfstkleuren in het bos en de jongste kleindochter stapt opgewonden door de gevallen bladeren, de andere kleindochter zoekt mooie bladeren op om later mee te knutselen, we zoeken paddestoelen en hopen kabouters te zien, maar die zijn vast op vakantie.... Hier was kabouter Spillebeen geweest..

Hieronder een gedicht van Gabriël Smit uit de bundel Carillon. (oude spelling, maar wel heel mooie taal!)
Het gaat over herfst, maar ook over de herfst van het leven.

Kleine herfstmuziek

*Wij keeren, vader, tot den winter in,
het najaar geurt bedwelmend door de ramen
en in de wolken trilt een sneeuwbegin.*

*de wind vouwt doode blaren samen,
dingen die waren gestorven en geleden
een oud gelaat, wat half-vergeten namen.*

*en in ons hart brandt zacht een koele vrede:
de zomer was een jubelend begin,
maar deze stilten gaan u tegentreden -*

wij keeren, vader, tot den winter in.